

Op 8 maart j.l. deed de rechter uitspraak in het kort geding die de gezamenlijke bonden tegen de staat hadden aangespannen. De eis van de bonden werd door de rechter op juridische gronden afgewezen. Maar de rechter deed ook de uitspraak dat de urgentie hoog was om snel tot een regeling te komen. De advocaat van de staat stelde dat de minister bezig was met een regeling, de indruk wekkende dat het allemaal wel goed zou komen. Mooi niet dus, het bod waar de minister uiteindelijk mee kwam, kun je met alle fatsoen, geen regeling noemen. Ik vind dit schandelijk richting deze groep zorgmedewerkers. De groep waarvoor we onze handen blauw geklapt hebben omdat we zagen dat deze mensen bezig waren een bijzondere prestatie neer te zetten. Terwijl iedereen geacht werd om 1,5 mtr afstand te houden, zonder vaccinatiebewijs nergens binnenkwam en als je corona kreeg moest je [liefst geïsoleerd] thuis blijven. Zorgmedewerkers hebben zonder bescherming moeten werken, op 1,5 mtr kun je geen patiënten verzorgen, werden onder druk gezet, verplicht om, ook als ze besmet waren, te komen werken. Los van de medewerkers die uit vrije wil kwamen werken omdat ze van mening waren dat ze hun patiënten niet in de steek konden laten met alle risico's van dien. Nu worden ze zelf in de steek gelaten! Voor deze mensen werd de arbo wetgeving even aan de kant geschoven. Dat was in het landsbelang zij men, want de zorg dreigde in te storten. Mede door hun inzet is de zorg niet ingestort. Zodoende hebben ze een bijdrage geleverd aan het landsbelang. Daarvoor hebben ze wel een hoge prijs betaald, zowel fysiek, mentaal als financieel. Het mentale aspect wordt vaak onderbelicht, dit geldt niet alleen voor betreffenden maar ook voor hun naasten. In het bijzonder voor de eventuele kinderen die toch al door corona een aantal jaren van hun jeugd en ontwikkeling kwijt zijn en ook nog moesten, en moeten, zien te dealen met een zieke vader/moeder. We kennen allemaal de schrijnende gevallen van mensen die hun "leven" kwijt zijn, in een rolstoel terecht zijn gekomen, hun huis moesten verkopen, naar de voedselbank moeten enz. we moeten ons kapot schamen dat we dit in een "democratisch" en rijk land als ons land laten gebeuren. We hebben in de afgelopen jaren een aantal zaken gehad zoals de toeslag affaire, groningen, q koorts, enz. deze zaak kun je aan deze lijst toevoegen. Het zijn allemaal verschillende zaken, maar ze hebben één ding gemeen, namelijk: bij de afhandeling een gebrek aan de menselijke maat en de kille manier waarop deze mensen vaak bejegend worden. Dit kan de regering zich aanrekenen. Ik begin steeds beter te begrijpen dat mensen in deze maatschappij afhaken, niet meer gaan stemmen of een proteststem uitbrengen. Zelf wil ik nóg niet afhaken maar ik maak me wel ernstige zorgen over de sociale staat van ONS land.

Schleipen F.J.